

«ΤΟ ΠΡΟΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΣΚΑΛΟΠΑΤΙ»,
Ζωρζ Σαρή, εκδόσεις «Πατάκη».
Εδώ μπορεί να μιλήσει η ίδια η
συγγραφέας. Αυτή που δεν μιλάει
σχεδόν καθόλου σε όλο το βιβλίο,
ένα βιβλίο - φόρος τιμής στη μνήμη
της μητέρας της, τον αφανή στύλο
των προσωπικών της ιστοριών. Έτσι
διευκρινίζει: «Δεν κουραζόμουν
γράφοντας τα βιβλία μου. Τους είχα
πάντα όλους γύρω μου, ανθρώπους
αληθινούς, ζωντανούς, ακόμα και
όταν είχαν πια πεθάνει. Έτσι ήταν και
η μητέρα μου – νεκρή από χρόνια,
όμως ολοζώντανη όταν έγραφα το
πρώτο μου βιβλίο και το άλλο και
το άλλο... Κι έτσι ολοζώντανη έμεινε
στη μνήμη μου και η τρέλα της, που
πολύ αργότερα μάθαμε ότι δεν ήταν
τρέλα, αλλά το Αλτσχάιμερ. Στο τε-
λευταίο μου βιβλίο αισθάνθηκα την
ανάγκη να χαρίσω στην Έμμα τη ζωή
που δεν είχε, το τέλος μιας δυναμι-
κής γυναίκας, ικανής να ξεπεράσει
τον πόνο και να σταθεί στα πόδια
της αυτάρκης και αξιοπερήνης».